

Ægtefællernes personlige Værneting eller, for saa vidt angaar faste Ejendomme, ved disses Værneting.

Det nye i dette Forslag er altsaa for det første, at en Kvinde ikke som nu mister sin Formuemyndighed — d. v. s. sin borgerlige Handleevne —, fordi hun gifter sig, med andre Ord, at hun kan raade over, hvad der er *hendes*, uden Mandens eller anden Værges Samtykke. Det kan hun jo nemlig ikke nu, for saa vidt angaar andet end selverhvervet Gods, altsaa navnlig Arv og Gave, i alt Fald ikke uden en af Kongen stadfæstet Ægtepagt. Dernæst, at det bliver *lovbefalet*, at der forud for ethvert Ægteskab *skal* være oprettet en *Ægtepagt* mellem de vordende Ægtefæller. Nu er det vel *tilladt* at oprette en saadan, men de færreste tænke derpaa, før det er for sent, *enten* det nu er, fordi de ikke vide, hvor slet Loven er, *eller* fordi de ikke vide, at der kan raades Bod derpaa ved Ægtepagt, *eller* fordi de — navnlig Hustruen og hendes Slægt — frygte for ved at foreslaa en saadan at støde Manden for Hovedet, da den jo altid maa gaa ud paa at begrænse hans lovbestemte Raadighed, *eller* fordi de frygte for de med dens Oprettelse, Stempling og Tinglæsning forbundne Omkostninger. Den sidste Betænkelighed falder ganske vist ikke bort ved ovennævnte Forslag, men den undgaas overhovedet ikke, saa længe man ikke vil gaa over til en fast Lovordning af det hele Forhold. Derimod ville, som det let ses, de 3 første Grunde forsvinde.

Der opnaas herved, at alle Ægtefæller, forinden de gifte sig, altsaa medens det endnu er Tid, tvinges til at *tænke over*, hvorledes de ønske og kunne være tjente med at faa deres indbyrdes Forhold bestemte, og til at give disse deres Tanker Udtryk, hvad enten det nu bliver i den Retning, at ~~de~~ ønske den gjældende Lovgivnings Bestemmelser opretholdte, eller i den Retning, at de ønske dem afløste af andre Bestemmelser, være sig paa alle Punkter eller kun paa nogle. Og der opnaas derhos, at Ægtefællernes Vedtagelser i saa Henseende have *Retsgyldighed*, selv hvor de afvige fra den gjældende Lovgivning. Det er nemlig langt fra Tilfældet nu. Ganske vist kan man allerede nu bestemme, at, hvad Hustruen bevislig indbringer af Formuegjenstande i Ægteskabet eller senere erhverver, skal hun alene have Ejendomsret og Raadighed over, men for at det kan have fuld Retsgyldighed, udkræves dog kongelig Stadfæ-